

розподіл обов'язків створюють несприятливі умови для розвитку талановитих творчих особистостей, унеможлиблює їх продуктивну роботу. Тому для менеджера є справжнім викликом організувати роботу команди таким чином, щоб ефективно були досягнуті поставлені цілі.

Щоб побудувати продуктивні команди, необхідно починати з ролей, а не з людей, тобто спочатку планувати перелік завдань, які необхідно виконати для досягнення поставлених цілей, а потім знаходити людей, які можуть виконувати цю роботу [3].

Використання новітніх технологій є одним із показників цифровізаційної трансформації, проте керівництву варто застосовувати їх для покращення бізнес-процесів та полегшення роботи працівників, а не ускладнення процесу та необгрунтованого збільшення витрат. При впровадженні будь-яких технологій важливим є також своєчасність таких трансформацій та швидкість, із якою вони відбуваються.

Оцінити ефективність роботи менеджменту в умовах цифровізації можна за допомогою комплексу показників, серед яких: операційні, фінансові показники тощо, проте насправді оцінити наскільки ефективно працює менеджмент можна оцінивши чи стала компанія сильнішою у порівнянні із конкурентами, чи дійсно нові технології допомагають працівникам у вирішенні поставлених перед ними завдань тощо.

Цифровізація – це не кінцева мета діяльності організації, а постійний стан роботи, заснований на застосуванні новітніх технологій для досягнення цілей та задач компанії, зміні парадигми мислення, ставлення до працівників, пошуку нових цінностей. Це можливо лише за умови залучення менеджменту організації до цього процесу, та його активної участі у ньому.

Список використаних джерел

1. The digital-value guardian: CEOs and digital transformations Електронне джерело. URL: <https://www.mckinsey.com/business-functions/mckinsey-digital/our-insights/the-digital-value-guardian-ceos-and-digital-transformations?cid=other-eml-alt-mip-mck&hdpid=19888e1d-ed69-4766-93e9-f78f2799d09d&hctky=11845405&hlkid=a14ee39dd86440ba9e58a8e28dfa48c7>
2. CEO lessons from digital transformations Електронне джерело. URL: <https://www.mckinsey.com/business-functions/mckinsey-digital/our-insights/ceo-lessons-from-digital-transformation>
3. How to be a great 21st-century CEO Електронне джерело. URL: <https://www.mckinsey.com/featured-insights/leadership/how-to-be-a-great-21st-century-ceo?cid=other-eml-alt-mip-mck&hdpid=951c9ed1-992e-4665-8e07-ba4cd8dd6604&hctky=11845405&hlkid=b1c0a22ababf4892a233fd795d43f847>
4. Samoilovych, A., Garafonova, O., Popelo, O., Marhasova, V., & Lazarenko, Yu. (2021). World experience and Ukrainian realities of digital transformation of regions in the context of the information economy development. Financial and credit activity: problems of theory and practice, (3(38)), 316–325. <https://doi.org/10.18371/fcaptp.v3i38.237462>

Смирнов І. М., аспірант кафедри менеджменту та державної служби

Науковий керівник – **Шевченко О. М.**, к.е.н., доцент

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ІНСТИТУЦІЙНОГО ДОГЛЯДУ ТА ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ, ЯКІ ОПИНИЛИСЯ В СКЛАДНИХ ЖИТТЄВИХ ОБСТАВИНАХ

Безпека та благополуччя дітей є пріоритетом місцевої політики. Органи державної влади та місцевого самоврядування визнають відповідальність за долю дітей і визнають, що дім – найкраще середовище для виховання та розвитку дітей. Збереження сім'ї для дітей є ключовою умовою їх безпеки та благополуччя.

У всіх країнах світу, особливо в Україні, існує таке соціальне явище, як сирітство, що вимагає особливої уваги з боку держави. Близько 8 тис. дітей щорічно залишаються без піклування батьків, зокрема через складні умови життя, безвідповідальне ставлення батьків до виконання службових обов'язків, зловживання батьками алкоголем та наркотиками.

Соціально-правовий захист дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування в Україні є однією з важливих складових національної соціальної політики. Соціальний захист – це всі заходи щодо створення безпечного соціального середовища.

Процес європейської інтеграції України ґрунтується на перегляді пріоритетів національної політики у сфері захисту дітей, забезпечення прав та найкращих інтересів дітей на підтримку сім'ї та створення умов для захисту прав дитини, необхідно впроваджувати успішний підхід до світової практики. Максимально наближене до родини середовище для виховання та розвитку.

Інклюзивний і гармонійний розвиток дітей забезпечує формування позитивних емоційних стосунків, турботу та виховання відповідно до віку, індивідуальних потреб і здібностей дитини, формування світогляду та моральних орієнтирів дитини, наявність у дитини необхідних умінь і навичок, формується успішна соціалізація, що реалізується тільки в сім'ї.

Держава вживають заходів для популяризації важливості виховання та розвитку дітей, ролі громад у забезпеченні найкращих інтересів дітей, неможливості дозволити розлучення з батьками через їх характер, а також негативних наслідків інституційного догляду та інституційного піклування.

Регіональний стратегічний план дій з реформування системи інституційного догляду та виховання дітей розроблено на виконання розпорядження Кабінету Міністрів України від 09 серпня 2017 року № 526-р «Про Національну стратегію реформування системи інституційного догляду та виховання дітей на 2017 – 2026 роки та плану заходів з реалізації її I етапу».

Основною метою регіонального плану є продовження реформування існуючої системи захисту прав дитини в регіоні та створення системи, яка гарантує право дітей жити, доглядатися та виховуватися у своїх сім'ях та якомога ближче до них, доступ до якісних соціальних, освітніх та медичних послуг.

Основними завданнями регіонального плану є:

- забезпечення ефективної координації, міжвідомчої співпраці та взаємодії органів державної влади та місцевого самоврядування в процесі реформування;
- створення ефективної системи раннього виявлення та підтримки сімей з дітьми, які опинилися в складних життєвих умовах, для запобігання відокремленню дітей від сімей та влаштування дітей до освітнього закладу;
- створення та розвиток освітніх, медичних, соціальних та реабілітаційних послуг, зокрема на рівні громади, з урахуванням потреб дітей та сімей;
- розвиток сімейної форми, в якій виховуються діти-сироти та діти, які опинилися в складних життєвих умовах.

Особлива увага приділяється базовій медичній допомозі, освіті, соціальним послугам, службам раннього втручання, інклюзивній освіті, розвитку альтернативної освіти для дітей-сиріт та дітей, які не мають батьків, а також підвищенню професійних стандартів у наданні послуг дітям та сім'ям з інвалідністю; створення умов для участі неурядових організацій у наданні послуг сім'ям з дітьми, а також питання інформаційно-просвітницької діяльності, моніторингу та оцінки виконання планів.

Міжнародний досвід показує, що при реформуванні систем інституційного піклування та виховання дітей особливу увагу слід приділяти розробці альтернативних форм догляду за дітьми, які з тих чи інших причин не можуть проживати в сім'ї своїх біологічних батьків (патронат, прийомна сім'я, дитячі будинки), дитячі заклади з умовами проживання, наближеними до сімейних, водночас не можуть мати більше 15 дітей.

Основні показники ефективності реформування системи освіти дітей та інституційного захисту, яких необхідно досягти:

- створити умови для інклюзивного навчання в усіх базових школах;
- зменшити на 30% кількість дітей, які виховуються в установах та дитячих установах. Підготуватися до самостійного життя шляхом інтеграції охоплення випускників інституційного піклування та навчальних закладів, дітей/осіб, які

перебувають у прийомній сім'ї, сімейних дитячих будинків, сімей під опікою, соціальних опікунів та служб соціальної підтримки;

- забезпечити доступ дітей та сімей до послуг за потреби не менше 20% (рівень ОТГ).

Основними учасниками процесу реформування системи інституційного захисту та виховання дітей мають стати державні та місцеві органи влади, організації громадянського суспільства, представники бізнес-спільноти та міжнародні донори України. Суспільство в цілому відіграє важливу роль у цих змінах.

Суспільство в цілому не повинно терпіти порушення прав дитини, визнавати, що діти є правовласниками та суб'єктами суспільного життя, визнавати важливість зростання дітей у сім'ях для їх майбутнього добробуту, негативність охоронних закладів. Спільнота сімей з дітьми для їх розвитку. Діти мають брати активну участь у суспільному житті та враховувати їхню думку.

Підсумовуючи викладене, можна підсумувати, що національна політика України у сфері соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, орієнтована на міжнародні вимоги та стандарти соціального захисту та спрямована на розвиток та підтримку державних усиновлень та інших форм соціального захисту населення. Оптимізація відповідної місцевої політики сприяє запровадження програмно-цільового підходу до державного управління у сфері соціально-правового захисту дітей-сиріт та дітей, які не перебувають під опікою батьків через обмеженість бюджетних можливостей держави.

Список використаних джерел

1. Про Національну стратегію реформування системи інституційного догляду та виховання дітей на 2017-2026 роки та план заходів з реалізації її I етапу. Розпорядження КМУ від 9 серпня 2017 р. № 526-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/526-2017-%D1%80>

2. Горілий А. Г. Історія соціальної роботи в Україні : конспект лекцій. Тернопіль : Логос, 2011. 68 с.

3. Олифіренко Ю. І. Реформування системи захисту дитини в Польщі: орієнтири для України. *Публічне управління: стратегія реформ 2020* : зб. тез XV Міжнар. наук. конгресу, 23 квітня 2015 р. Харків : Магістр, 2015. С. 94–96.

Жовток В. А., аспірант кафедри менеджменту та державної служби

Науковий керівник – **Олійченко І. М.**, доктор наук з державного управління, професор
кафедри менеджменту і державної служби

Національний університет «Чернігівська політехніка»

ЕЛЕКТРОННЕ УРЯДУВАННЯ ЯК ФАКТОР ЗРОСТАННЯ ЕКОНОМІКИ XXI СТОЛІТТЯ

Електронне урядування в цифрову епоху є не лише важливим інструментом практичної реалізації державної влади, а й невід'ємною частиною повсякденного життя рядового громадянина. Вперше термін «електронне урядування» був використаний в 1993 році в офіційних документах в США (сторінка 112 доповіді для уряду щодо реформи адміністрації Клінтона – «створення уряду, який працює краще без бюрократії на результати»). Станом на 2022 рік електронне урядування не є ексклюзивом для ведучих країн світу, а використовується в усіх країнах з поправкою на ступінь охоплення та якість реалізації. Загалом, для створення ефективної системи електронного урядування, спочатку розгортається масштабний процес цифровізації усіх процесів, в даному випадку, державного управління [1]. Адже без якісної цифровізованої бази даних, неможливо ефективно запустити процес розгортання електронного урядування, навіть якщо система e-gov буде на високому рівні, оскільки 2/3 успіху – це вхідні дані, які в перспективі будуть отримуватись через спеціальні запити та оброблятись за визначеним порядком.